

Arrest

nr. 96 457 van 31 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent een Russisch staatsburger van Akinse (Tsjetsjeense) origine. U werd geboren op X in Nuradilovo (Dagestan).

In 2003 huwde u traditioneel en op 7 juli 2004 officieel met T. Z. (O.V. 6.961.921), met wie u bij uw ouders in het dorp Novo-Kuli (Dagestan) woonde. Samen met uw vrouw en uw kinderen verblijft u in België.

Op 4 september 2006 werd u aangehouden en vijf dagen vastgehouden door de regionale politie van het Novolakskiy district. U werd gewezen op uw dienst bij de Tsjetsjeense nationale garde in 1999

en beschuldigd van hulp te hebben geboden, in de vorm van medicatie en voedsel, aan gewonde strijders. Ze wilden dat u informatie gaf over de rebellen die u zou hebben geholpen. U werd geslagen en gedwongen een blanco document te ondertekenen.

U werd uiteindelijk vrijgelaten nadat uw vader een borgsom betaalde. Na uw vrijlating wendde u zich omwille van uw problemen met de ordediensten tot V. S., de neef van uw schoonmoeder, die het hoofd was van de recherche van het Novolakskiy district. Zolang hij het hoofd van de recherche van het Novolakskiy district bleef, kon hij ervoor zorgen dat u geen problemen meer kende met de autoriteiten. Op 17 mei 2010 werd V. echter in een op hem gerichte aanslag vermoord.

Op 11 april 2011 werd u een tweede keer aangehouden en vervolgens een week vastgehouden door de zesde afdeling van de stedelijke politie van Khasavyurt. U werd ernstig geslagen en ondervraagd over uw betrokkenheid bij de rebellen. Uw Russisch binnenlands paspoort werd bij uw aanhouding afgenomen.

Opnieuw kon uw vader u vrijkopen tegen een borgsom. Omwille van de verwondingen die u opliep tijdens uw tweede vasthouding werd u van 20 april 2011 tot 4 mei 2011 opgenomen in het stedelijke ziekenhuis in Khasavyurt.

Na uw tweede aanhouding ging uw vrouw terug bij haar ouders in Khasavyurt wonen. Uzelf dook onder bij verschillende kennissen en verre familieleden.

Op 20 juni 2011 kwam een convocatie toe op uw naam. U diende zich op 21 juni 2011 te melden bij de stedelijke politie van Khasavyurt, wat u gezien uw eerdere problemen met de ordediensten naliet te doen.

Op 28 juni en op 15 augustus 2011 werden huiszoeken uitgevoerd bij uw ouders thuis door de stedelijke politie van Khasavyurt. Er werd telkens gezocht naar wapens, maar deze werden niet aangetroffen en niets werd in beslag genomen.

Ook op 2 september 2011 vielen leden van de stedelijke politie van Khasavyurt bij u thuis binnen. Ze waren op zoek naar u. U werd er immers van beschuldigd de dag voordien een aanslag te hebben gepleegd waarbij een medewerker van de veiligheidsdienst (FSB) was omgekomen.

Op 16 september 2011 werd ook uw vrouw bij haar ouders thuis bezocht door leden van de autoriteiten die op zoek waren naar u.

Op 25 oktober 2011 vertrok u vervolgens samen met uw gezin naar Moskou waar u een zekere N. ontmoette die documenten regelde voor uw reis naar België. Via een tussenpersoon werd in tussentijd een nieuw Russisch binnenlands paspoort op uw naam geregeld dat werd uitgereikt op 2 november 2011.

Uw vrouw zelf keerde terug naar Dagestan om er te bevallen van uw vierde kind. Na de geboorte van het kind kwam ze terug naar Moskou, maar ze werd er niet toegelaten met het jongste kind mee te reizen, waarop ze weer naar Dagestan terugkeerde.

Op 17 februari 2012 vertrok u samen met uw andere kinderen met een chauffeur met een minibus uit Rusland. Via Wit-Rusland en Polen reisde u door naar België waar u aankwam op 20 februari 2012 en diezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Sinds uw vertrek uit de Russische Federatie werd uw vrouw bij haar ouders thuis dagelijks bezocht door de autoriteiten, omdat zij op zoek waren naar u.

Op 20 februari 2012 en op 9 maart 2012 vonden tevens opnieuw huiszoeken plaats in uw ouderlijke huis die werden uitgevoerd door de stedelijke politie van Khasavyurt. Wederom zochten ze wapens, maar werd niets aangetroffen noch in beslag genomen. Uw vader werd tijdens deze huiszoeken geslagen.

Uw vrouw verliet ten slotte het land op 20 juni 2012 en reisde legaal naar België, waar ze aankwam op 6 juli 2012 en diezelfde dag eveneens een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag leggen u en uw vrouw volgende documenten voor: de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, het Russisch internationaal paspoort van uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uw kinderen, vier huiszoekingprotocollen, een convocatie op uw naam, en een Russisch medisch attest.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Dagestan problemen hebt met de autoriteiten omdat zij u beschuldigen van hulpverlening aan en samenwerking met de rebellen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Eerst en vooral werden een tegenstrijdigheid en enkele inconsistenties vastgesteld tussen uw eigen verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit halen.

Zo verklaarde u dat uw vrouw voor uw vlucht uit uw herkomstland één keer bij haar moeder thuis werd bezocht door de autoriteiten op 16 september 2011. Verder verklaarde u dat u na uw vertrek uit uw herkomstland vernam van uw vrouw dat onbekenden wel dagelijks langskwamen bij haar ouders thuis, waar ze verbleef, omdat ze op zoek waren naar u (CGVS, p. 5).

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij bij haar ouders thuis slechts één keer werd bezocht door onbekenden die op zoek waren naar u.

Toen ze met uw verklaring dat ze er na uw vertrek uit het land dagelijks werd bezocht omwille van u, werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat ze niet weet wat u verteld hebt en dat ze één keer bij haar ouders thuis werd bezocht omwille van u (CGVS vrouw, p. 3-4, 13), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.

Uw vrouw legde daarenboven inconsistente verklaringen af aangaande dit bezoek bij haar ouders thuis. Zo verklaarde ze aanvankelijk tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij één keer bij haar ouders thuis werd bezocht door onbekenden die op zoek waren naar u, namelijk op 16 augustus 2011 (CGVS vrouw, p. 3-4).

U verklaarde dat ze in haar ouderlijke huis door de autoriteiten bezocht werd op 16 september 2011 (CGVS, p. 5). Uw vrouw verklaarde zich nadien dan weer niet meer te herinneren of zij er dan wel op 16 augustus 2011 of op 16 september 2011 bezocht werd, en meende vervolgens dat het bezoek op 16 september 2011 plaatsvond (CGVS vrouw, p. 13).

Ten slotte legde ook u inconsistente verklaringen af met betrekking tot een belangrijk aspect van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vrouw in februari 2011 terug bij haar ouders ging wonen, omdat u een tweede keer problemen kende met de ordediensten (CGVS, p. 5). Nadien verklaarde u opnieuw dat uw vrouw in februari 2011 terug bij haar ouders ging wonen, ook opdat uw dochter in Khasavyurt naar school kon gaan, gezien niemand haar na uw tweede aanhouding vanuit Novo-Kuli naar school kon brengen (CGVS, p. 17-18).

Toen u werd gevraagd waarom uw vrouw reeds in februari 2011 terug bij haar ouders ging wonen, gezien u pas een tweede keer problemen kende met de autoriteiten toen u op 11 april 2011 werd aangehouden, verklaarde u dat u misschien toch verklaard had dat ze in april 2011 bij haar ouders ging wonen (CGVS, p. 15, 18).

Deze uitleg verklaart hoegenaamd niet waarom u aanvankelijk meerdere keren verklaarde dat uw vrouw reeds in februari 2011 bij haar ouders ging inwonen, wat overigens niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat uw vrouw toen in haar ouderlijke huis ging wonen, omdat u een tweede keer problemen kende met de autoriteiten.

Uw vrouw zelf kon evenmin een uitleg bieden voor uw verklaring dat zij reeds in februari 2011 bij haar ouders inwoonde, en verklaarde dat ze er sinds 12 april 2011 woonde (CGVS vrouw, p. 3).

Daarnaast bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag, en dient in uw hoofde een gebrek aan interesse te worden vastgesteld, met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo wist u, noch uw vrouw of er ruchtbaarheid gegeven werd aan uw aanhoudingen en u hebt zich hier niet over geïnformeerd (CGVS, p. 19).

Verder wist u, noch uw vrouw aan wie precies uw vader telkens betaalde opdat u werd vrijgelaten, wat u evenmin hebt trachten te achterhalen (CGVS, p. 19-20; CGVS vrouw, p. 10).

Tevens is het uiterst opmerkelijk dat u de volledige namen niet kende van de verre familieleden bij wie u na uw tweede aanhouding tot aan uw vlucht uit uw herkomstland onderdook (CGVS, p. 20-21). Ook uw vrouw wist niet bij wie precies, noch waar u hebt verbleven na uw tweede aanhouding tot aan uw vertrek uit Dagestan (CGVS vrouw, p. 14).

Uw vrouw wist verder niet of uw ouders na haar vertrek uit jullie herkomstland problemen kennen omwille van uw problemen, noch of u hiervan op de hoogte bent (CGVS vrouw, p. 4, 13). Evenmin wist ze of haar ouders na haar vertrek uit uw herkomstland problemen hebben gekend omwille van uw problemen, en opmerkelijk genoeg heeft zij hier niet naar geïnformeerd (CGVS vrouw, p. 13).

Voorts verklaarde u dat leden van de stedelijke politie van Khasavyurt op 2 september 2011 bij uw ouders thuis binnen vielen. Ze waren op zoek naar u, omdat u ervan werd beschuldigd de dag voordien een aanslag te hebben gepleegd waarbij een medewerker van de veiligheidsdienst (FSB) was omgekomen. Omdat u verdacht werd van de moord op deze FSB-medewerker, werd u ook nadien door de autoriteiten gezocht (CGVS, p. 3, 16, 21-22).

Het is uiterst opmerkelijk dat u in deze omstandigheden de naam niet kende van de FSB-medewerker die bij deze aanslag om het leven kwam, temeer gezien u verklaarde dat over de betreffende aanslag in de media werd bericht.

Evenmin is het aannemelijk dat u niet wist of er een gerechtelijk onderzoek werd geopend omwille van deze moord, noch of de ware dader van de aanslag gekend is en gevat werd, waarover u dan ook geen informatie hebt trachten te achterhalen (CGVS, p. 21-22).

Uw vrouw verklaarde dat u werd beschuldigd van een poging tot moord op een politimedewerker. Zij wist überhaupt niet of de moord op de betreffende medewerker waarvan u werd beschuldigd effectief heeft plaatsgevonden, en ze verklaarde u geen verdere informatie te hebben gevraagd in verband met deze beschuldiging.

Zij wist ook niet waarom u een tweede keer werd aangehouden en vastgehouden, noch of uw tweede aanhouding iets met deze beschuldiging te maken had (CGVS vrouw, p. 11-12). Evenmin wisten u en uw vrouw of u officieel gezocht of vervolgd werd in uw herkomstland, en u hebt ook dit niet trachten te achterhalen (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 12, 14).

Ten slotte is het opmerkelijk dat noch u noch uw vrouw wist of er ruchtbaarheid werd gegeven aan de moord op V. S., de neef van uw schoonmoeder die werkzaam was bij de ordediensten en er na uw eerste aanhouding voor zorgde dat u geen problemen meer kende met de autoriteiten (CGVS, p. 17; CGVS vrouw, p. 6).

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde dat met betrekking tot de aanslag op V. S. een verdachte werd aangehouden, wiens naam u echter niet kende (CGVS, p. 17), doch uw vrouw verklaarde niet te weten of een dader(s) werd gevat in het kader van deze aanslag (CGVS vrouw, p. 6). Gezien deze persoon een familielid was van uw vrouw, die ervoor zorgde dat u na uw eerste aanhouding geen problemen meer kende met de autoriteiten, maar na wiens dood u opnieuw door de autoriteiten werd geïnterviewd (CGVS, p. 14-15), is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw deze informatie niet konden verschaffen.

Daar al deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent coherente en gedetailleerde informatie konden verschaffen, alsook meer interesse aan de dag zouden hebben gelegd wat betreft het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Zij opgemerkt dat u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde aan een geheugenstoornis te lijden (CGVS, p. 23). Ook uw vrouw verklaarde dat ze sinds de gebeurtenissen in verband met de reden van jullie vlucht te kampen heeft met geheugenproblemen (CGVS vrouw, p. 13).

Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u noch uw vrouw enig bewijs of medisch attest kon voorleggen waaruit zou blijken dat jullie geheugenproblemen hebben.

Bijgevolg maken jullie niet aannemelijk dat de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden hieraan te wijten zouden zijn.

Bovendien kan het gedrag van u en uw vrouw niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vrees voor de autoriteiten in uw land van herkomst.

Zo werd aan u op 2 november 2011, een week na uw vlucht uit de republiek Dagestan, toen u in Moskou verbleef in afwachting van uw uitreis uit uw herkomstland, nog een nieuw Russisch binnenlands paspoort uitgereikt in de republiek Dagestan. Uw vorig, Russisch binnenlands paspoort werd immers van u afgenomen tijdens uw tweede aanhouding (CGVS, p. 10).

Mocht u in Dagestan opgespoord worden, wat u opmerkelijk genoeg verklaarde niet te weten (CGVS, p. 22), is het weinig aannemelijk dat u zich kort voor uw vlucht uit uw herkomstland op deze manier nog kenbaar maakte bij de autoriteiten.

Het feit dat u dit paspoort niet zelf aanvroeg of afhaalde, maar een zekere 'S.' het voor u regelde (CGVS, p. 10-11), neemt niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens, wat bijgevolg niet te verzoenen valt met uw beweerde vrees ten opzichte van de autoriteiten.

Het is in dit verband tevens uiterst merkwaardig dat u niet wist wie dit Russisch binnenlands paspoort op uw naam aanvroeg, noch op welke manier S. het voor u kon regelen (CGVS, p. 10-11).

Daarnaast werd aan uw vrouw op 6 oktober 2011, vlak voor uw vlucht uit de Dagestaanse republiek, nog een Russisch internationaal paspoort uitgereikt, waarmee zij het land zou kunnen verlaten.

Dat uw vrouw, die op 16 september 2011 nog bij haar ouders thuis door de ordediensten werd bezocht, omdat zij op zoek waren naar u, kort voor uw vlucht uit de republiek Dagestan kenbaar maakte het land te willen verlaten, valt evenmin te rijmen met de door u verklaarde vrees.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, als de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten aangetast.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Rusland naar België.

U verklaarde dat u met een chauffeur met een minibus van Rusland via Wit-Rusland en Polen naar België reisde. Voor uw reis van Rusland naar België zou een zekere 'N.' in Moskou reisdocumenten voor u opmaken.

U wist echter hoegenaamd niet of er dan effectief reisdocumenten voor uw reis naar België werden opgemaakt, noch of deze valse dan wel authentieke documenten betroffen. U verklaarde geen documenten te hebben gezien.

U verklaarde dat de chauffeur bij controle aan de Poolse grens documenten voorlegde, doch wist u hoegenaamd niet of die op uw naam stonden, noch of het valse dan wel authentieke documenten waren.

Tevens verklaarde u geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Rusland naar België begeleidde, in geval onderweg iets mis zou lopen (CGVS, p. 10-13). U zelf werd niet persoonlijk gecontroleerd aan de Poolse grens (CGVS, p. 13).

Deze verklaring is weinig aannemelijk.

Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden.

Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU via Polen zou zijn binnengekomen (CGVS, p. 13).

In dit verband is het dan ook niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de aard van de eventuele reisdocumenten die voor uw reis van Rusland naar België werden gebruikt, en dat u verklaarde geen afspraken te hebben gemaakt met de chauffeur die u van Rusland naar België bracht, indien er onderweg problemen zouden ontstaan (CGVS, p. 10-11, 13). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het immers onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van problemen onderweg, of dat u niet werd ingelicht over de gegevens van eventuele reisdocumenten die voor uw reis werden opgemaakt.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 10), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid verder aangetast.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

De documenten die betrekking hebben op de door u aangehaalde problemen (een convocatie op uw naam, vier huiszoekingprotocollen en een Russisch medisch attest) kunnen enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

Gelet op de argumenten die hierboven werden uiteengezet, en op basis waarvan uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden.

Daar komt nog bij dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Er zijn in dit verband ook enkele elementen die twijfel doen rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze documenten.

Zo is het opmerkelijk dat het origineel van de aan u gerichte convocatie langs de linkerkant is afgescheurd en dat de tekst op de convocatie in verschillende lettertypes overgaat. Bovendien bevat deze convocatie geen informatie over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen, noch over de manier waarop ze werd afgeleverd.

Wat betreft de door u neergelegde huiszoekingsprotocollen dient te worden opgemerkt dat geen enkel huiszoekingsprotocol een stempel van de officiële uitreikingsinstantie bevat. Bovendien is het uiterst merkwaardig dat zowel op het huiszoekingsprotocol dd. 28 juni 2011 en het huiszoekingsprotocol dd. 15 augustus 2011, vermeld staat dat aan u een kopie van dit document werd overhandigd, hoewel u verklaarde bij deze huiszoekingen niet aanwezig te zijn geweest (CGVS, p. 8-9).

Aangaande het Russisch medisch attest van uw ziekenhuisopname van 20 april 2011 tot 4 mei 2011, waarin melding wordt gemaakt van een hersenschudding en wonden en littekens aan uw hoofd en

lichaam, moet bovendien worden opgemerkt dat dit medisch attest hoe dan ook geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin u deze verwondingen hebt opgelopen, en bijgevolg evenmin van de door u aangehaalde beweerde vervolgingsfeiten. Zodoende kan ook dit medische attest de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

De Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw, het Russisch internationaal paspoort van uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, en de geboorteaktes van uw kinderen, bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw gezin, en uw huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar de problemen die uw vrouw, T.Z. (O.V. 6.961.921), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS, p. 5; CGVS vrouw, p. 4), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen (Akinen) in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen (Akinen), maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense (Akinse) etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense (Akinse) origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 september 2012 een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal een quasi-jurisdictionele overheid is, waarbij een aantal elementaire regels gelden die dienen gerespecteerd te worden; hij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verzoeker wijst op de zorgvuldigheidsverplichting, welke de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding en verwijst opnieuw naar rechtspraak van de Raad van State.

Verzoeker geeft aan dat "de artikelen 48/2 t.e.m. 4 en 49 en 52 Vw" de term "vluchteling" omschrijven evenals de subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat (zie het verzoekschrift, p. 3) *“het al te strikt toepassen van deze regelen die het statuut omschrijven, dezen regelen kennelijk inhoudelijk (schendt)” en dat “zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen bepalend (blijven) om iemand tot vluchteling te erkennen”.*

Onder verwijzing naar rechtsleer, stelt verzoeker dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk tot ongegrondheid leiden.

Hij wijst er tevens op dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins tegenstrijdig zijn.

Bovendien zijn de zogenaamde tegenstellingen en lacunes volgens hem niet van aard om een weigeringsbeslissing te gronden; verzoeker verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State.

Opnieuw verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State, stelt verzoeker dat (zie het verzoekschrift, p.4) *“het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken niet (betekent) dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (sic)” en dat “bovendien steeds (dient) nagegaan te worden op de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf”.*

Verzoeker meent dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“in casu geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat de CGVS er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar beweerdelijke tegenstrijdigheden (quod non)”.*

Verzoeker laat gelden dat de commissaris-generaal zich niet kan beperken tot een dergelijke feitenvinding, dewelke inhoudt dat niets onderzocht wordt, en duidt het de commissaris-generaal ten kwade actief op zoek te zijn gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen afwijzen.

Volgens verzoeker is het ook niet correct van de commissaris-generaal om, wanneer de asielzoeker verwijst naar derden en ook gedetailleerde informatie geeft, zonder enig onderzoek daaromtrent te gaan oordelen net alsof deze situatie niet relevant zou zijn.

Dit zou *in casu* des te meer gelden aangezien verzoeker expliciet verwees naar onder meer S.V., verschillende aanhoudingen, huiszoekingen en dergelijke meer op verschillende tijdstippen, naar aanslagen, enzovoort.

Verzoeker stelt dat hem eerst allerlei feiten, namen en data worden gevraagd en daar vervolgens door de commissaris-generaal geen onderzoek wordt naar gevoerd, tenzij om actief op zoek te gaan naar argumenten om te gewagen van uit de lucht gegrepen tegenstrijdigheden en onnauwkeurigheden.

Het getuigt volgens verzoeker dan ook van een gebrek aan zorgvuldigheid en betekent een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om zijn asielaanvraag als ongeloofwaardig te bestempelen zonder enig onderzoek *in concreto*.

Verzoeker voert aan dat hij bij zijn asielrelaas blijft, hetwelk ook overeenstemt met de werkelijkheid (zie het verzoekschrift, p. 5): *“hij werd verschillende malen aangehouden, geslagen, ondervraagd, geconfronteerd met huiszoekingen, convocaties, enz., en daarom is hij ten zeerste bevreesd voor zijn leven minstens zijn fysieke integriteit”.*

Verzoeker stelt dat er een manifeste schending is van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en dat een dergelijke behandeling van zijn asielaanvraag niet ernstig is mede gelet op hetgeen volgt.

Verzoeker brengt vervolgens een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en het onderscheid tussen de motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen enerzijds, en de jurisdictionele motiveringsplicht van artikel 149 van de Grondwet anderzijds.

Verzoeker citeert dat *“traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dit willen (VAN HEULEN, o.c., nr. 106) (sic)” en stelt dat (zie het verzoekschrift p. 5) *“in de Belgische rechtspraak het principe onverminderd gehuldigd (blijft) dat vervolging zowel door de overheid als door derden, waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning”, waarvoor hij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.**

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste een manifeste schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet te hebben begaan in die zin dat de verklaringen van verzoeker over de door

hem ondergane vervolging en gebeurtenissen totaal eenzijdig geïnterpreteerd werden in die zin dat ze ongeloofwaardig zijn.

Waar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van een tegenstrijdigheid betreffende het optreden van de politie na het vertrek van verzoeker uit zijn land van herkomst, stelt verzoeker dat hier geen sprake van is, (zie het verzoekschrift, p. 6) *“zoniet is er alleszins verkeerd vertaald geworden wat niet aan verzoeker te wijten is”*.

Verzoeker wijst erop dat zowel hijzelf als zijn echtgenote verklaarden dat er eenmaal effectief bezoek is geweest van de politie aan het huis van zijn schoonouders.

Daarnaast voert hij aan dat de politiemensen elke dag het huis van zijn schoonouders in de gaten hielden waarbij ze dus wel op straat aanwezig waren maar het huis zelf niet bezochten.

Over de datum van het bezoek van de politie stelt verzoeker dat hij verklaarde dat dit doorging op 16 augustus 2011, terwijl zijn vrouw verklaarde dat het in september 2011 plaatsvond.

Verzoeker stelt dat de laatste versie de juiste is, en dat hij zich vergist heeft; hij legt uit dat sinds hij slagen heeft gekregen op zijn hoofd, hij zich niet zo goed meer kunnen oriënteren in tijd en ruimte.

In de bestreden beslissing werd ook een tegenstrijdigheid opgemerkt betreffende chronologie van de problemen en de verhuis van verzoekers echtgenote naar haar ouders in die zin dat deze laatste reeds in februari 2011 bij haar ouders zou zijn ingetrokken terwijl er pas in april 2011 problemen waren en verzoekers vrouw tevens verklaarde dat zij in april 2011 verhuisd was.

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn geheugen dat hem parten zou hebben gespeeld aangezien hij stelde dat zijn vrouw bij de nieuwe problemen bij haar ouders ging wonen, wat correct was, doch dit feit situeerde in februari 2011 terwijl het april 2011 diende te zijn.

Verzoeker wijst erop dat toen hem gewezen werd op het verschil in data, hij onmiddellijk stelde dat zijn vrouw verhuisd was na het ontstaan van nieuwe problemen en verklaarde dat deze in april 2011 plaatsvonden, en niet in februari 2011 zoals hij eerst verkeerdelijk had gezegd.

Verzoeker besluit hieruit dat hij en zijn vrouw wel degelijk hetzelfde verklaarden en dat het feit dat hij op een bepaald ogenblik de feiten verkeerdelijk in de tijd situeerde gezien de aangebrachte correctie niet tegen hem kan weerhouden worden.

Aangaande de beweerdelijke vaagheden stelt verzoeker dat hij alles heeft verteld wat hij wist.

Hij stelt dat hij inderdaad niet alles weet, maar dat dit normaal is en dat dit hem niet ten kwade kan worden geduid. Hij laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 7) *“verzoeker en zijn gezin op een bepaald ogenblik ondergedoken (zijn) en uiteraard niet de bedoeling (hadden) om hun schuilplaats openbaar te maken door allerlei vragen te gaan stellen, zelf of via de familie. Zij wilden onopgemerkt blijven en stelden daarom zo weinig mogelijk vragen”*. Verzoeker voegt er aan toe dat het ook niet onduidelijk was wie nog te vertrouwen is en wie niet.

Verzoeker herhaalt dat niet kan worden verwacht dat hij alles weet, en stelt hij dat hij verteld heeft wat hij wist.

Verzoeker stelt dat hij op een bepaald ogenblik verdacht werd te hebben meegewerkt aan een aanslag op een FSB-medewerker terwijl hij er in werkelijkheid niets mee te maken had; volgens hem is het normaal dat hij en zijn vrouw daar weinig vanaf weten aangezien ze in werkelijkheid niet achter de aanslag zaten en valselijk beschuldigd werden.

Over de moord op S. V. verklaart verzoeker dat hij dacht te weten dat de verdachte was opgepakt, maar hiervan niet zeker was; dat hij ook de naam van de persoon die was opgepakt niet wist en dat zijn vrouw meende te weten dat er niemand was opgepakt.

Verzoeker stelt dat hij enkel geruchten heeft gehoord wat ook de reden was waarom hij geen naam kon geven.

Verzoeker laat gelden dat hijzelf nooit een binnenlands paspoort heeft aangevraagd, maar dit heeft laten regelen tegen betaling; hij verklaart een dergelijk paspoort gekocht te hebben, en dus niet via de officiële weg.

Hij verklaart dat (zie het verzoekschrift, p. 8) *“verzoeker te bang (was) om op officiële wijze een nationaal paspoort aan te vragen aangezien hij dan ongetwijfeld in de problemen zou geraken en het (liet) regelen door een zekere S., die het nodige deed”* en dat het paspoort in korte tijd geregeld was.

Verzoeker laat gelden dat aangezien het op die manier geregeld was, hij niet inziet hoe dit zou ingaan tegen zijn verklaarde vrees.

Verzoeker wijst er tevens op dat zijn vrouw wel een binnenlands paspoort heeft aangevraagd, en geen internationaal paspoort zoals verkeerdelijk vermeld staat in de bestreden beslissing zodat er ook geen controle was door de FSB, zoals ook verkeerdelijk vermeld.

Verzoeker legt uit dat de organisatie van de reis in handen was van passeurs; dat hij in een auto werd gebracht, van niets wist, hij zijn binnenlands paspoort via zijn vader kreeg en zich voor het overige niets moest aantrekken en zich vooral gedeisd moest houden.

Verzoeker wijst erop dat hij heeft uiteengezet hoe de reis verlopen is, dat hij niet werd gecontroleerd maar dat dit hem ook niet ten kwade kan worden geduid.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal volgens hem volkomen ten onrechte verwijst naar strenge en persoonlijke paspoortcontroles en hierbij de indruk wekt dat deze niet kunnen worden omzeild terwijl in werkelijkheid dagelijks vele personen op clandestiene wijze en zonder enige controle de grens oversteken.

Verzoeker verklaart dat hij niet over een internationaal paspoort beschikt en dat het vermoeden van de commissaris-generaal dat verzoeker er wel één zou hebben, onjuist is.

Verzoeker wijst er ook op dat hij tal van documenten neerlegde die zijn asielrelaas ondersteunen en dat het niet ernstig is van de commissaris-generaal om deze zomaar aan de kant te schuiven; hij stelt dat hij de documenten heeft neergelegd zoals hij ze ontvangen heeft en meent dat de insinuaties daaromtrent van de commissaris-generaal niet enkel niet bewezen zijn, maar ook totaal niet werkelijkheidsgetrouw zijn.

Volgens verzoeker vraagt de commissaris-generaal aan de asielzoekers enerzijds om bewijsstukken, en als die dan met moeite verzameld zijn, worden die ofwel genegeerd ofwel afgewezen wat het redelijkheidsbeginsel schendt evenals de rechten van de verdediging.

Verzoeker merkt op dat in zijn beslissing, net zoals in bijna elke beslissing, gesteld wordt dat het onmogelijk is dat verzoeker nooit gecontroleerd werd, aangezien er van uit gegaan wordt dat er strenge controles zijn bij het binnenkomen van de Schengenzone.

Volgens verzoeker is dit een cirkelredenering (zie het verzoekschrift, p. 9) *“waarbij wordt gesteld dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen probleem kan invoeren aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds gesteld wordt dat elkeen die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd of nog, door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt.”*

Verzoeker voert aan dat de realiteit totaal anders is en er dagdagelijks veel personen de Poolse grens oversteken zonder gecontroleerd te worden.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij uitgaat van een vermoeden van kwade trouw in hoofde van de asielzoeker, eerder dan een vermoeden van oprechtheid; dat er sprake is van een omkering van de bewijslast en er geen rekening wordt gehouden met de realiteit.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing dan ook is behept met een manifeste schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, evenals van de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker roept ten slotte een schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de rechten van verdediging en van het fair play-beginsel.

Verzoeker wijst erop dat de Europese Richtlijn 2004/83/EG de subsidiaire beschermingsstatus invoerde en tot gevolg heeft dat een tijdelijke verblijfstitel dient toegekend te worden aan vreemdelingen die aantonen dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade bij de terugkeer naar hun land van herkomst, en dat de nodige aanpassingen ook werden gemaakt in de vreemdelingenwet.

Bijgevolg dienen volgens hem asielinstanties thans niet enkel te onderzoeken of van vreemdelingen de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet moet erkend worden, doch ook in tweede instantie of de subsidiaire beschermingsstatus hen niet kan worden toegekend.

Hij stelt dat in casu niet gemotiveerd werd waarom hem de subsidiaire bescherming niet werd toegekend; dat er geen enkel onderzoek verricht werd naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, welke er volgens hem niet op zou verbeterd zijn, een vaststelling die volgens hem geldt voor alle personen uit de Kaukasus.

Verzoeker laat gelden dat de situatie in Dagestan dient beoordeeld te worden op datum van heden (zie het verzoekschrift, p. 10) *“aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn”*.

Opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon, is het volgens verzoeker niet noodzakelijk dat die persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; verzoeker verwijst dienaangaande naar *“recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Volgens verzoeker worden zijn rechten van verdediging geschonden door zonder enig onderzoek hem de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te ontzeggen, een schending die des te meer geldt gezien hij tal van problemen in het thuisland heeft vermeld.

Verzoeker stelt dat in Dagestan tot op heden diverse schendingen van mensenrechten voorkomen, onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, en dat het feit dat de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen in omvang en intensiteit, nog niet impliceert dat de situatie in Dagestan plots veilig zou zijn.

Volgens verzoeker is en blijft de situatie in Dagestan ernstig en precair en is en blijft de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig.

Verzoeker laat gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 10) “*verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Dagestan*” en dat “*in het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*”.

Volgens hem maken actueel ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit in Dagestan, waarbij de daders meestal gemaskerde mannen zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt volgens hem een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering, zoals dit ook gebeurd is met hem; in deze omstandigheden is het duidelijk dat elke asielaanvraag vanwege een vluchteling uit Dagestan ten minste grondig onderzocht moet worden.

Verzoeker voert een manifeste schending van de motiveringsplicht aan, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging en stelt dat (zie het verzoekschrift, p. 11) “*van verzoeker niet verwacht (kan) worden dat zij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst*”.

Verzoeker haalt rechtspraak van het Hof van Justitie aan waaruit blijkt dat het voor de toekenning van de subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging doch, dat het voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Verzoeker meent dat hij reeds eerder in zijn verzoekschrift heeft aangetoond dat de situatie in Dagestan tot op heden er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, foltering en dergelijke meer waardoor hij louter al door zijn aanwezigheid in zijn land, een reëel risico op bedreiging loopt.

De commissaris-generaal dient aldus een onderzoek te voeren naar alle elementen die relevant zijn: meer bepaald diende hij zich ervan te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico loopt, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM en wijst op de rechtspraak van het EHRM waarin geoordeeld werd dat de verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“*independent and rigorous*”) moeten toetsen of er sprake is van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Bij deze beoordeling moet volgens hem ook rekening worden gehouden met het feit dat hij in het verleden reeds het slachtoffer was van ernstige schendingen van artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Dagestan, welke geenszins *in concreto* werd getoetst en dat de beslissing bovendien een opsomming bevat van tegenstrijdigheden die er in werkelijkheid geen blijken te zijn.

Dergelijke manier van werken kan volgens verzoeker dan ook geenszins de zorgvuldigheidstoets doorstaan.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de bestreden beslissing (zie het verzoekschrift, p. 12) “*te schorsen en nietig te verklaren*” (*sic*).

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker verzuimt uiteen te zetten op welke wijze volgens hem de artikelen 5 en 13 van het EVRM en het beginsel van de fair play geschonden zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist echter een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291). Het tweede en derde middel zijn, wat de schending van voormelde verdragsbepalingen betreft, derhalve onontvankelijk.

Wat betreft de schending van artikel 5 EVRM, moet bovendien worden opgemerkt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van de Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus hoe dan ook niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Aangaande de opgeworpen schending van de rechten van verdediging in het eerste, tweede en derde middel, wijst de Raad erop dat er reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve.

De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat aldus geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonbaar hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Betreffende de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 EVRM in het tweede middel, wijst de Raad erop dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Waar verzoeker verder verwijst naar rechtspraak, onderstreept de Raad dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft die bindend is. Voorgaande argumenten kunnen dus geenszins dienstig worden aangevoerd.

Inzake de schending van de motiveringsplicht, benadrukt de Raad nog dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift theoretische uiteenzettingen bevat die niet betrokken worden op de motivering van de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 5 juni 2001, nr. 96.142).

De Raad gaat dan ook enkel in op die delen van het verzoekschrift waarin een grief die concreet op de bestreden beslissingen gericht is, kan worden ontwaard.

Verzoeker wijst er in de eerste plaats op dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“zelfs bij onwaarheden, de feiten (blijven) zoals ze voorliggen bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen”*, dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk tot ongegrondheid leiden en dat de zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins contradictoir zijn. De zogenaamde tegenstellingen en lacunes zouden bovendien niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden.

Verzoeker vervolgt dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben geleverd lopende het dringend beroep zelfs inzake essentiële zaken niet (betekent) dat er een tegenstelling is met het verhoor door de Dienst vreemdelingenzaken”*.

Hij voert een gebrekkige feitenvinding vanwege de commissaris-generaal aan, alsook een gebrek aan onderzoek, onder andere naar de persoon die verzoeker bij naam heeft genoemd, naar de verschillende aanhoudingen, huiszoekingen en naar de aanslag.

De stelling van verzoeker dat zelfs bij onwaarheden de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om van iemand de status van vluchteling te erkennen en dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk lijden tot ongegrondheid van de aanvraag, is onjuist.

De Raad wees er reeds op dat verklaringen van de asielzoeker mogelijk, geloofwaardig en eerlijk moeten zijn en geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van relevante bijzonderheden mogen bevatten

Waar verzoeker erop wijst dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot ongegrondheid, wenst de Raad de volledige context van de door verzoeker gebruikte bron aan te halen:

«.. En elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas.» (Zie H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52, beschikbaar op <http://www.unhcr.org/refworld/docid/3ae6b32b0.html> [geraadpleegd op 4 januari 2012]).

De commissaris-generaal moet eventuele onjuistheden in de verklaringen van de asielzoeker aldus beoordelen in het licht van de relevante omstandigheden.

Bovendien wijst de Raad erop dat een asielzoeker de waarheid moet vertellen en indien een asielrelaas ongeloofwaardig is, er geen reden is om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker toont echter niet *in concreto* aan met welke omstandigheden de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van de onjuiste verklaringen, noch toont hij aan dat de tegenstellingen niet contradictoir zijn, of dat die minstens niet van die aard zijn om de weigeringsbeslissing te gronden. Zijn argumentatie mist aldus feitelijke grondslag.

Wat betreft het verweer van verzoeker dat zo zijn verklaringen meer volledig konden zijn, dit echter niet impliceert dat er sprake is van een tegenstrijdigheid met de verklaringen die op de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgelegd, merkt de Raad op in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker afgelegd op het Commissariaat-generaal enerzijds, en verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken anderzijds. Dit argument wordt dan ook verworpen.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zijn verklaringen kunnen enkel een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling indien ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), wat in casu niet het geval bleek.

Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties dan ook de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Met betrekking tot het optreden van de politie na het vertrek van verzoeker, stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volgende tegenstrijdigheid vast: *“Zo verklaarde u dat uw vrouw voor uw vlucht uit uw herkomstland één keer bij haar moeder thuis werd bezocht door de autoriteiten op 16 september 2011. Verder verklaarde u dat u na uw vertrek uit uw herkomstland vernam van uw vrouw dat onbekenden wel dagelijks langskwamen bij haar ouders thuis, waar ze verbleef, omdat ze op zoek waren naar u (CGVS, p. 5).*

Uw vrouw verklaarde daarentegen dat zij bij haar ouders thuis slechts één keer werd bezocht door onbekenden die op zoek waren naar u.

Toen ze met uw verklaring dat ze er na uw vertrek uit het land dagelijks werd bezocht omwille van u, werd geconfronteerd, antwoordde uw vrouw dat ze niet weet wat u verteld hebt en dat ze één keer bij haar ouders thuis werd bezocht omwille van u (CGVS vrouw, p. 3-4, 13), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid enkel bevestigt.”

Verzoeker voert aan dat er geen tegenstrijdigheid is en dat (zie het verzoekschrift, p. 6) *“zoniet er alleszins verkeerd vertaald geworden (is) wat niet aan verzoeker te wijten is”*. Hij stelt dat hij en zijn vrouw verklaarden dat de politie inderdaad eenmaal effectief het huis heeft bezocht maar dat de politie daarnaast elke dag het huis vanop de straat in het oog hielden.

De Raad stelt vast dat zowel verzoeker als zijn vrouw bij het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat de politie slechts eenmaal het huis van verzoekers schoonouders heeft bezocht. Op de vraag of zijn vrouw sinds hij in België was, daar nog door de politie werd gezocht, antwoordde verzoeker (zie het verhoorverslag van 22 maart 2012, p. 5): *“ze kwamen daar inderdaad langs meerdere keren. Zij vroegen haar over mijn verblijfplaats van nu. Volgens haar komen ze er dagelijks langs”*.

Toen de vrouw van verzoekster tot tweemaal toe met deze verklaring geconfronteerd werd, repliceerde verzoekster dat zij niet wist wat haar echtgenoot verteld had, maar dat behalve één keer, er niemand langs kwam (zie het verhoorverslag van 16 augustus 2012, p. 13).

De Raad wijst erop dat -tot bewijs van het tegendeel- het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien wijst de Raad erop dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal zowel aan verzoeker als aan zijn vrouw, uitdrukkelijk werd gevraagd of ze de tolk begrepen en er werd hen gevraagd eventuele problemen dienaangaande onmiddellijk te melden; verzoeker en zijn vrouw kregen bovendien bij het einde van het verhoor, de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken; het blijkt dat ze naar aanleiding van het verhoor, geen enkele opmerking gemaakt hebben met betrekking tot het verloop ervan.

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, in het verzoekschrift louter hypothetisch te stellen dat indien er een tegenstrijdigheid was, er alleszins verkeerd vertaald werd.

Verzoeker toont aldus niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

Door de commissaris-generaal werd in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker aangaande de datum van het bezoek van de politie, eerst verklaarde dat dit doorging op 16 september 2011, terwijl zijn echtgenoot eerst sprak over 16 augustus 2011, nadien twijfelde of het nu 16 augustus 2011 dan wel 16 september 2011 was, en vervolgens verklaarde dat het bezoek op 16 september plaatsvond.

Verzoeker laat gelden dat hij gezegd heeft dat het bezoek doorging op 16 augustus 2011, terwijl zijn vrouw zou hebben gesproken van 16 september, en stelt dat deze laatste versie de juiste is; hij legt uit dat hij zich vergist heeft gezien hij sinds hij slagen heeft gekregen op zijn hoofd, hij zich niet goed kan oriënteren in tijd en ruimte.

De Raad stelt op basis van het verhoorverslag van verzoeker vast dat deze wel degelijk verklaarde dat het politiebezoek plaatsvond op 16 september 2011 (zie het verhoorverslag, p. 5), en niet zoals verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert, “twijfelde”.

Door te stellen dat hij zich vergist heeft, geeft verzoeker de opgave van een verkeerde datum toe; zijn uitleg dat hij zich door slagen op zijn hoofd niet goed kan oriënteren in tijd en ruimte, wordt niet aanvaard.

De commissaris-generaal stelde daarnaast vast dat verzoekers inconsistente verklaringen aflegden aangaande het ontstaan van de problemen en de datum waarop de echtgenote bij haar ouders ging inwonen: *“Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vrouw in februari 2011 terug bij haar ouders ging wonen,*

omdat u een tweede keer problemen kende met de ordediensten (CGVS, p. 5). Nadien verklaarde u opnieuw dat uw vrouw in februari 2011 terug bij haar ouders ging wonen, ook opdat uw dochter in Khasavyurt naar school kon gaan, gezien niemand haar na uw tweede aanhouding vanuit Novo-Kuli naar school kon brengen (CGVS, p. 17-18).

Toen u werd gevraagd waarom uw vrouw reeds in februari 2011 terug bij haar ouders ging wonen, gezien u pas een tweede keer problemen kende met de autoriteiten toen u op 11 april 2011 werd aangehouden, verklaarde u dat u misschien toch verklaard had dat ze in april 2011 bij haar ouders ging wonen (CGVS, p. 15, 18).

Deze uitleg verklaart hoegenaamd niet waarom u aanvankelijk meerdere keren verklaarde dat uw vrouw reeds in februari 2011 bij haar ouders ging inwonen, wat overigens niet in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring dat uw vrouw toen in haar ouderlijke huis ging wonen, omdat u een tweede keer problemen kende met de autoriteiten. Uw vrouw zelf kon evenmin een uitleg bieden voor uw verklaring dat zij reeds in februari 2011 bij haar ouders inwoonde, en verklaarde dat ze er sinds 12 april 2011 woonde (CGVS vrouw, p. 3)."

Verzoeker verwijst opnieuw naar zijn slecht geheugen en stelt dat nadat hij gewezen werd op het verschil in data, hij onmiddellijk heeft gesteld dat zijn echtgenote verhuisde bij de nieuwe problemen, bevestigend dat die in april 2011 plaatsvonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat hij aan geheugenproblemen lijdt.

Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielpcedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat verzoeker in staat was zijn asielaanvraag gestructureerd en gedetailleerd weer te geven.

Dat verzoeker, nadat hij gewezen werd op de tegenstrijdigheid, verklaarde dat hij misschien toch verklaard had dat zijn vrouw in april 2011 bij haar ouders ging wonen (zie het gehoorverslag, p. 18) biedt evenmin een afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

De commissaris-generaal kwam vervolgens tot de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote onaannemelijk vaag bleven en een gebrek aan interesse toonden: *"Zo wist u, noch uw vrouw of er ruchtbaarheid gegeven werd aan uw aanhoudingen en u hebt zich hier niet over geïnformeerd (CGVS, p. 19).*

Verder wist u, noch uw vrouw aan wie precies uw vader telkens betaalde opdat u werd vrijgelaten, wat u evenmin hebt trachten te achterhalen (CGVS, p. 19-20; CGVS vrouw, p. 10). Tevens is het uiterst opmerkelijk dat u de volledige namen niet kende van de verre familieleden bij wie u na uw tweede aanhouding tot aan uw vlucht uit uw herkomstland onderdook (CGVS, p. 20-21).

Ook uw vrouw wist niet bij wie precies, noch waar u hebt verbleven na uw tweede aanhouding tot aan uw vertrek uit Dagestan (CGVS vrouw, p. 14). Uw vrouw wist verder niet of uw ouders na haar vertrek uit jullie herkomstland problemen kennen omwille van uw problemen, noch of u hiervan op de hoogte bent (CGVS vrouw, p. 4, 13). Evenmin wist ze of haar ouders na haar vertrek uit uw herkomstland problemen hebben gekend omwille van uw problemen, en opmerkelijk genoeg heeft zij hier niet naar geïnformeerd (CGVS vrouw, p. 13)."

Verzoeker stelt dat het normaal is dat hij niet alles weet, dat hij gedurende de periode tijdens welke hij ondergedoken leefde, zo weinig mogelijk vragen stelde om onopgemerkt te blijven en dat het bovendien onduidelijk was wie hij nog kon vertrouwen.

De Raad stelt vast dat de vage verklaringen met betrekking tot de aanhouding van verzoeker, zijn schuilplaats en de problemen van de ouders van verzoeker en zijn echtgenote raken aan de kern van het asielaanvraag.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse bij verzoeker en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van wezenlijk belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

Verzoekers verklaringen kunnen derhalve niet worden aangenomen; zelfs wanneer hij onopgemerkt wilde blijven gedurende de periode dat dat hij ondergedoken leefde, is het niet aannemelijk dat verzoeker zelfs de volledige naam van de verre familieleden bij wie hij verbleef niet kende, en dat zijn echtgenote evenmin wist bij wie of waar haar man ondergedoken leefde.

Dat verzoeker ondergedoken leefde, biedt tevens geen afdoende verklaring voor het feit dat zijn vrouw niet wist of haar schoonouders na haar vertrek nog problemen ondervonden, of verzoeker zelf hiervan op de hoogte was en of haar eigen ouders problemen kenden na haar vertrek. Bovenstaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

De commissaris-generaal achtte het ook opmerkelijk dat verzoeker en zijn echtgenote aangaande de aanslag op een medewerker van de veiligheidsdienst, zo slecht op de hoogte waren: *“Het is uiterst opmerkelijk dat u in deze omstandigheden de naam niet kende van de FSB-medewerker die bij deze aanslag om het leven kwam, temeer gezien u verklaarde dat over de betreffende aanslag in de media werd bericht. Evenmin is het aannemelijk dat u niet wist of er een gerechtelijk onderzoek werd geopend omwille van deze moord, noch of de ware dader van de aanslag gekend is en gevat werd, waarover u dan ook geen informatie hebt trachten te achterhalen (CGVS, p. 21-22).*

Uw vrouw verklaarde dat u werd beschuldigd van een poging tot moord op een politimedewerker. Zij wist überhaupt niet of de moord op de betreffende medewerker waarvan u werd beschuldigd effectief heeft plaatsgevonden, en ze verklaarde u geen verdere informatie te hebben gevraagd in verband met deze beschuldiging. Zij wist ook niet waarom u een tweede keer werd aangehouden en vastgehouden, noch of uw tweede aanhouding iets met deze beschuldiging te maken had (CGVS vrouw, p. 11-12). Evenmin wisten u en uw vrouw of u officieel gezocht of vervolgd werd in uw herkomstland, en u hebt ook dit niet trachten te achterhalen (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 12, 14).”

Verzoeker stelt dat hij gezien hij verdacht werd te hebben meegewerkt aan de aanslag, maar daar in werkelijkheid niets mee te maken had, het normaal is dat hij en zijn echtgenote daar weinig over wisten.

De Raad is van oordeel dat gelet op het belang voor de beoordeling van de asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van verzoekers vlucht uit het land van herkomst, nauwkeurig, zo volledig mogelijk en op een coherente en geloofwaardige manier moeten worden weergegeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Indien verzoeker werkelijk verdacht werd van medewerking te hebben verleend aan de aanslag op de medewerker van de veiligheidsdienst en hij daardoor nadien door de autoriteiten gezocht werd, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij in staat is hierover meer informatie te verschaffen. Ook de onwetendheid van zijn echtgenote keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielaanvraag.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. Het is dan ook onaannemelijk dat de echtgenote van verzoeker niet weet waarom haar echtgenoot voor een tweede keer werd aangehouden en vastgehouden, noch of zijn tweede aanhouding iets met de beschuldiging te maken had.

Indien verzoeker en zijn echtgenote werkelijk hun land van herkomst hebben moeten verlaten onder meer omwille van de beschuldiging van medeplichtigheid aan een aanslag, is het bovendien erg onwaarschijnlijk dat ze niet weten of verzoeker in zijn land van herkomst officieel wordt gezocht of vervolgd; ook het feit dat ze nalieten pogingen te ondernemen om dit te achterhalen, komt de waarachtigheid van het relaas niet ten goede.

Het verweer van verzoeker dat hij weinig afweet van de aanslag aangezien hij valselijk beschuldigd werd, wordt niet aanvaard.

Ook aangaande de moord op V.S. stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker en zijn echtgenote slechts weinig informatie konden verschaffen: *“Ten slotte is het opmerkelijk dat noch u noch uw vrouw wist of er ruchtbaarheid werd gegeven aan de moord op V. S., de neef van uw schoonmoeder die werkzaam was bij de ordediensten en er na uw eerste aanhouding voor zorgde dat u geen problemen meer kende met de autoriteiten (CGVS, p. 17; CGVS vrouw, p. 6).*

In dit verband is het evenmin aannemelijk dat u verklaarde dat met betrekking tot de aanslag op V. S. een verdachte werd aangehouden, wiens naam u echter niet kende (CGVS, p. 17), doch uw vrouw verklaarde niet te weten of een dader(s) werd gevat in het kader van deze aanslag (CGVS vrouw, p. 6). Gezien deze persoon een familielid was van uw vrouw, die ervoor zorgde dat u na uw eerste aanhouding geen problemen meer kende met de autoriteiten, maar na wiens dood u opnieuw door de

autoriteiten werd geïnterviewd (CGVS, p. 14-15), is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw deze informatie niet konden verschaffen.”

Verzoeker voert aan dat hij dacht te weten dat de verdachte was opgepakt, maar hier niet zeker van was waardoor hij geen naam kon geven en dat zijn vrouw meende te weten dat er niemand was opgepakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker *in casu* niet in slaagt.

De commissaris-generaal merkte vervolgens op dat zowel verzoeker als zijn echtgenote verklaarden te kampen met geheugenproblemen zonder enig bewijs of medisch attest voor te leggen waaruit effectief zou blijken dat ze geheugenproblemen hebben.

Deze problemen worden niet gestaafd waardoor de uitleg dat de tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden aan geheugenproblemen te wijten zouden zijn, een blote bewering vormt.

De commissaris-generaal achtte het bovendien weinig aannemelijk dat verzoeker kort vóór zijn vertrek nog een nieuw binnenlands paspoort aanvraag en dat ook zijn echtgenote nog een internationaal paspoort uitgereikt kreeg.

Verzoeker wijst erop dat hijzelf nooit een binnenlands paspoort aangevraagd heeft, maar dit via officiële weg door S. heeft laten regelen tegen betaling omdat hij te bang was om zijn paspoort op officiële wijze aan te vragen.

Verzoeker stelt niet in te zien dat zijn houding niet zou stroken met deze van iemand die een werkelijke vrees koestert. Over het paspoort van zijn echtgenote stelt verzoeker dat zij geen internationaal paspoort heeft aangevraagd zoals verkeerdelijk vermeld in de bestreden beslissing, maar daarentegen een binnenlands paspoort heeft aangevraagd.

Wat het eigen paspoort van verzoeker betreft, stelt de Raad ook hier vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen zonder met concrete gegevens de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

De motivering van de bestreden beslissing dienaangaande wordt door de Raad bevestigd en overgenomen: *“Mocht u in Dagestan opgespoord worden, wat u opmerkelijk genoeg verklaarde niet te weten (CGVS, p. 22), is het weinig aannemelijk dat u zich kort voor uw vlucht uit uw herkomstland op deze manier nog kenbaar maakte bij de autoriteiten. Het feit dat u dit paspoort niet zelf aanvraag of afhaalde, maar een zekere ‘S.’ het voor u regelde (CGVS, p. 10-11), neemt niet weg dat dit paspoort werd opgesteld met uw originele gegevens, wat bijgevolg niet te verzoenen valt met uw beweerde vrees ten opzichte van de autoriteiten. Het is in dit verband tevens uiterst merkwaardig dat u niet wist wie dit Russisch binnenlands paspoort op uw naam aanvraag, noch op welke manier S. het voor u kon regelen (CGVS, p. 10-11).”*

Aangaande het paspoort van de echtgenote van verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht vermeld staat dat de uitreiking van een Russisch internationaal paspoort aan de echtgenote van verzoeker vlak vóór diens vertrek onverenigbaar is met de door hem verklaarde vrees. Uit de documenten in het administratief dossier van de echtgenote blijkt wel degelijk dat zij een kopie van haar internationaal paspoort voorlegde, en daarnaast een origineel van haar Russisch binnenlands paspoort. De bewering van verzoeker dat zij geen internationaal paspoort heeft aangevraagd, is onjuist.

Derhalve wordt de vaststelling van de commissaris-generaal dienaangaande bevestigd: *“Daarnaast werd aan uw vrouw op 6 oktober 2011, vlak voor uw vlucht uit de Dagestaanse republiek, nog een Russisch internationaal paspoort uitgereikt, waarmee zij het land zou kunnen verlaten. Dat uw vrouw, die op 16 september 2011 nog bij haar ouders thuis door de ordediensten werd bezocht, omdat zij op zoek waren naar u, kort voor uw vlucht uit de republiek Dagestan kenbaar maakte het land te willen verlaten, valt evenmin te rijmen met de door u verklaarde vrees.*

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat elke aanvraag van een Russisch staatsburger tot het verkrijgen van een internationaal paspoort aan de Russische veiligheidsdienst FSB wordt voorgelegd. Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, als de ernst van de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten aangetast.”

De commissaris-generaal hechtte daarnaast ook geen geloof aan de door verzoeker opgegeven reisweg.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker de door hem opgegeven reisweg en stelt dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij niet gecontroleerd werd. Bovendien laat hij gelden dat de paspoortcontroles wel degelijk omzeild kunnen worden.

Verzoeker voert aan dat hij niet over een internationaal paspoort beschikt en dat het vermoeden van de commissaris-generaal dat hij er wel één zou hebben, niet overeenstemt met de werkelijkheid.

Verzoeker toont met zijn beweringen niet *in concreto* aan hoe hij de paspoortcontroles heeft omzeild. Gezien de blijkens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, strikte en persoonlijke paspoortcontroles aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, kan er door de Raad geen geloof worden gehecht aan de verklaring van verzoeker dat hij zonder persoonlijke paspoortcontrole de Europese Unie is binnengekomen, temeer daar verzoeker niet eens wist of voor zijn clandestiene reisweg effectief documenten werden opgemaakt, en of die dan vals of authentiek zijn, of de documenten die de chauffeur aan de Poolse grens toonde op zijn naam stonden, en opnieuw, of het valse dan wel authentieke documenten waren; daar verzoeker ook geen afspraken had gemaakt met de chauffeur die hem van Rusland naar België bracht, indien er onderweg problemen zouden ontstaan.

In dit verband merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat er een risico op ernstige sancties bestaat voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, waardoor het des te meer onwaarschijnlijk is dat hierover geen afspraken werden gemaakt en daardoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn Russisch internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de erin vervatte informatie over een mogelijk visum voor de reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop hij uit zijn land is vertrokken of de Europese Unie is binnengekomen, verborgen te houden.

Verzoeker slaagt er niet in dit vermoeden te weerleggen.

Aangaande de door verzoeker en zijn echtgenote neergelegde documenten, oordeelde de commissaris-generaal dat deze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet kunnen herstellen.

Verzoeker voert aan dat tal van stukken werden voorgelegd die zijn asielrelaas ondersteunen, maar dat deze ten onrechte door de commissaris-generaal aan de kant werden geschoven. Hij stelt dat hij (zie het verzoekschrift, p. 8) *“de documenten (heeft) voorgelegd zoals hij deze heeft ontvangen en de insinuaties van verwerende partij niet enkel niet bewezen (zijn) deze insinuaties zijn ook totaal niet werkelijkheidsgetrouw”*.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste hem om bewijsstukken te hebben gevraagd en nadat hij deze met veel moeite heeft verzameld, niet aanvaardt of negeert.

Verzoeker gaat opnieuw in op de motivering van de commissaris-generaal aangaande de reisweg en stelt dat de commissaris-generaal een cirkelredenering gebruikt (zie het verzoekschrift, p. 9) *“waarbij wordt gesteld dat elkeen die over een visum beschikt en na controle de grens kon oversteken, geen probleem kan inroepen aangezien hij geen problemen had met de overheden, en anderzijds gesteld wordt dat elkeen die hier geraakt zonder visum en niet gecontroleerd werd of nog, door de controle is geraakt, niet de waarheid spreekt”* terwijl, volgens hem die grens dagdagelijks door velen zonder controle wordt overgestoken.

Verzoeker stelt dat er door de commissaris-generaal wordt uitgegaan van een vermoeden van kwade trouw, eerder dan een *“vermoeden van correctheid”* en dat *“er sprake (is) van een onterechte omkering van de bewijslast”* (zie het verzoekschrift, p.9).

Gezien de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht weergeeft dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben om een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, ziet de Raad niet in op welke wijze de commissaris-generaal documenten onterecht zou hebben geweigerd of genegeerd.

Het asielrelaas van verzoeker werd immers niet geloofwaardig bevonden terwijl verzoeker er niet in slaagt om aan te tonen dat zijn relaas wel degelijk overeenstemt met de waarheid. De vaststelling dat de convocatie op naam van verzoeker, de vier huiszoekingsprotocollen en het Russisch medisch attest aldus weinig ondersteuning bieden, blijft aldus overeind.

Bovendien verwees de commissaris-generaal terecht naar informatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat eender welk document in de Noordelijke Kaukasus kan worden bekomen tegen betaling en naar enkele elementen die twijfel doen rijzen over de authenticiteit van de documenten, terwijl verzoeker er niet in slaagt die elementen te weerleggen.

Derhalve is ook de Raad van mening dat *“het opmerkelijk (is) dat het origineel van de aan u gerichte convocatie langs de linkerzijde is afgescheurd en dat de tekst op de convocatie in verschillende lettertypes overgaat. Bovendien bevat deze convocatie geen informatie over de zaak in het kader waarvan u werd opgeroepen, noch over de manier waarop ze werd afgeleverd.”*

Wat betreft de door u neergelegde huiszoekingsprotocollen dient te worden opgemerkt dat geen enkel huiszoekingsprotocol een stempel van de officiële uitreikingsinstantie bevat.

Bovendien is het uiterst merkwaardig dat zowel op het huiszoekingsprotocol dd. 28 juni 2011 en het huiszoekingsprotocol dd. 15 augustus 2011, vermeld staat dat aan u een kopie van dit document werd overhandigd, hoewel u verklaarde bij deze huiszoekingen niet aanwezig te zijn geweest (CGVS, p. 8-9)." Verzoeker brengt bovendien niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat het medisch attest enkel melding maakt van een hersenschudding en wonden en littekens aan zijn hoofd en lichaam zonder dat dit attest het sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin hij deze verwondingen heeft opgelopen en dus niet kan worden gelinkt aan de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten, noch levert hij bijkomend bewijs dat de verwondingen waarvan sprake in het medisch attest, wel degelijk verband houden met die vervolgingsfeiten.

Ook de vaststelling dat de interne paspoorten van verzoeker en zijn echtgenote, het internationaal paspoort van zijn echtgenote, zijn rijbewijs, zijn huwelijksakte en de geboorteaktes van zijn kinderen, louter informatie bevatten over de identiteit van hem, zijn huwelijk en zijn gezin, maar geenszins betrekking hebben op de door hem aangehaalde problemen, wordt door verzoeker niet betwist, en wordt als zodanig door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker opnieuw ingaat op de reisweg, wenst de Raad te benadrukken dat aangezien de bewijslast steeds bij de kandidaat-vluchteling ligt en bovendien op basis van objectieve informatie dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het quasi onmogelijk is om de Schengenzone binnen te komen zonder paspoortcontrole, het aan verzoeker is om te bewijzen dat de door hem opgegeven reisweg wel degelijk overeenstemt met de werkelijkheid.

Er kan aldus geen onterechte omkering van de bewijslast, zoals verzoeker voorhoudt, worden vastgesteld, waardoor ook dat argument door de Raad wordt verworpen. Voor het overige verwijst de Raad naar de bespreking dienaangaande hoger.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker brengt in dat niet gemotiveerd is waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en geen onderzoek werd gevoerd naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen; hij verwijst hieromtrent naar (zie het verzoekschrift, p. 10) *"recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"*.

Hij stelt dat in Dagestan verscheidene mensenrechtenproblemen voorkomen en stelt dat hoewel de gevechtshandelingen sterk zijn afgenomen, de situatie ernstig en precair is en blijft.

Verzoeker verwijst naar verschillende elementen in het Vluchtelingenverdrag welke in de rechtsspraak van de voormalige Vaste beroepscommissie voor vluchtelingen zouden zijn opgenomen betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Dagestan en wijst erop dat in het verleden geoordeeld werd dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was van groepsvervolging.

Verzoeker meent dat actueel ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uitmaken in Dagestan, *"waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden"* (zie het verzoekschrift, p. 10).

Verzoeker beroept zich vervolgens op rechtspraak van het Hof van Justitie om aan te tonen dat voor de toekenning van subsidiaire bescherming, het niet langer nodig is dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging, maar het reeds voldoende is om een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Verzoeker vervolgt dat hij reeds aangetoond heeft dat er in Dagestan tot op heden sprake is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen.

Ongeacht van de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, diende de commissaris-generaal zich er volgens hem van te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico op een mensonterende behandeling zou ondergaan bij terugkeer naar zijn land van herkomst en dient uit de motivering te blijken dat dergelijk onderzoek werkelijk heeft plaatsgevonden.

Verzoeker besluit (zie het verzoekschrift, p. 11) *"dat er in de beslissing sprake is van een standaardargumentatie inzake de algemene toestand in Dagestan, die geenszins in concreto getoetst is geworden en verder een opsomming van beweerde tegenstrijdigheden die in werkelijkheid er geen blijken te zijn"*.

Wat betreft de verwijzing naar *"recente Mensenrechten-rapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen"* merkt de Raad op dat verzoeker nalaat te verduidelijken om welke mensenrechtenrapporten het gaat en wat de relevante inhoud ervan is, waardoor deze informatie door de Raad niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad wijst erop dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie, geen precedentwaarde heeft. Bovendien dient het risico op ernstige schade steeds beoordeeld te worden aan de hand van de actuele toestand in een land van herkomst, waardoor het aanhalen van vroegere rechtspraak sowieso niet dienstig is.

De Raad beaamt dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet noodzakelijk sprake hoeft te zijn van een persoonlijke bedreiging, daar ernstige schade ook kan bestaan in de vorm van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige mogelijkheden voor toekenning van subsidiaire bescherming – artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet – hebben echter wel betrekking op de individuele situatie van een kandidaat-vluchteling, waarbij het onvoldoende is om te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst. Een ongeloofwaardig relaas kan echter evenmin als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers kritiek dat niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zou kunnen toegekend worden, gaat derhalve niet op.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt niet dat er in Dagestan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoeker -die afkomstig is uit Dagestan- dat geen onderzoek werd verricht "*naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen*" is niet dienstig.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 22 maart 2012 op het Commissariaat-generaal afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Krachtens artikel 39/2 van de vreemdelingenwet kan de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen of vernietigen. Dit artikel, noch enige andere bepaling geeft echter aan de Raad de bevoegdheid om deze beslissing te schorsen, zoals verzoeker uitdrukkelijk vraagt in zijn verzoekschrift (zie p. 1, 11).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE